

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Π. — Και τί να 'πούμε σήμερα; ... ξέρεις κανένα ψέμμα;
- Φ. — Ω! άφησέ με, Περικλή, και δέν υπάρχει θέμα.
"Όλα κατήντησαν σαχλά έδώ εις τάς 'Αθήνας,
και μόνο νέο έχουμε τον πόλεμο της Κίνας.
- Π. — Να δά ή ώρα! πόλεμο να κάνουν κι' οί Κινέζοι!
σιγά σιγά θα σηκωθούν 'στό πόδι κι' οί Μαλτέζοι.
'Ακοός εκεί να κάνουνε κι' αυτοί τό παλληκάρι
όπου ποτέ για τίποτα δέν πέρνουνε χαμπάρι.
πού είναι μέσ 'στους τοίχους των αιώνα κλεισμένοι,
όπου κανείς τή γλώσσα τους δέν τήν καταλαβαίνει,
πού ξουρισμένο έχουμε τριγύρω τό κεφάλι
και μιά κοτσίδα 'στην κορφή αφίνουμε μεγάλη,
πού έχουν κάτι μακρουλά κι' αλλόκοτα ματάκια,
πού έχουνε μικρούτσικα, τσοούλια, ποδαράκια,
όπου φορούνε τρικαντά και χασεδένιαις βράκαις
και κρέμονται 'ως τά πόδια των δηό μακρυαίς μουστάκιαις;
- Φ. — Για μάζεψε τά λόγια σου και μή τους πολυβρίζης,
δέν είναι όπως τους θαρρείς και όπως τους νομίζεις.
'Εκείνοι είναι κάτοικοι του Ουρανού Κράτους,
και ξέρουνε να κάνουνε με τέμπο τή δουλειά τους.
'Εκείνοι έχουν, φιλε μου, πολιτικούς μεγάλους,
κι' ο Αυτοκράτωρας εκεί δέν είναι σαν τους άλλους,
αλλά τον έχουν σαν θεό κι' όλοι τον προσκυνούνε
και δέν 'μπορούν 'στά μάτια των καθόλου να τον 'δούνε,
γιατί αυτός καμμιά φορά δέν βγαίνει εις τους δρόμους,
μά 'στό παλάτι κάθεται και μελετά τους νόμους.
- Π. — Και πού της έμαθες αυταίς της σοβαραίς ειδήσεις;
- Φ. — 'Στου Ποταγού τό σύγγραμμα και τάς περιηγήσεις.
- Π. — Δέν πώς να μου κυρεύεσαι; μ' αυτούς τους παληανθρώπους
πού κάθονται 'στης σφαίρας μας τους τελευταίους τόπους
κι' ούτε πουλί πετάμενο δέν πάει εκεί πέρα,
και είναι κατακίτρινοι σαν να έχουνε χολέρα!
- Φ. — Πού είναι τόσο ευγενείς και τόσο Μανταρτινοί.
- Π. — Και όμως δέν εύρίσκεται κανένα μανταρίνι.
- Φ. — Όπου Κολάους έχουνε με τόσα βιλαέτια.
- Π. — Όπου κολλάρους δέν φορούν και ούτε μανικέτια.
- Φ. — Πού έχουνε όνόματα πολύ καλοφτεγασμένα.
- Π. — Πού τρήν φωλιαίς χελιδονιών και σουπα όλοένα.
- Φ. — Πού δέν σκοτόνονται ποτέ και είναι πάντα φίλοι.
- Π. — Πού πρεσβευτή κι' οί 'Ελληνες ποτέ δέν έχουν στείλει.
- Φ. — Κι' όμως εγώ αν ήμουνα 'στη θέσι των 'Ελλήνων,
δηό πρέσβεις θέ να έστελνα άμέσως 'στό Πεκίνο.
Κι' ο κύριος Πρωθυπουργός αντί μέσ 'στην Μαδρίτη
να στείλη πρέσβυ τον γνωστό εκείνο Τραπεζίτη,
καλλίτερα να έστελνε τους τρεις μας Συνδικάτους
ως πρέσβεις 'στην πρωτεύουσα του Ουρανού Κράτους.
- Π. — Τι λές;... εκείνοι κάθονται 'στην φυλακή κλεισμένοι,
και ποιός τό ξέρει τί τραβούν και τί τους περιμένει!
- Φ. — Μωρέ πού ζής; δέν έμαθες για' αυτό τό Συνδικάτο;
- Π. — Έ τί;
- Φ. — Αυτοί έβγήκανε κι' οί τρεις απ' τό Σαββάτο.
- Π. — Κι' έτσι λοιπόν τους έβγαλαν χωρίς να τους δικάσουν;
Δέν τό πιστεύω ... φαίνεται πως θα τους ξαναπιάσουν.
- Φ. — Βρέ ποιός θα πιάσουν, Περικλή;.. για πάντα τους αφήσαν.
κι' οί τρεις των μ' ένα βούλευμα του κύρ Μαντζούφα βγήκαν.
- Π. — Έ! τό λοιπόν, βρέ Φασουλή, φασκέλωτα κι' εκείνα,
και έλα να μιλήσουμε και πάλι για τήν Κίνα.
- Φ. — 'Αλήθεια τί έλέγαμε;
- Π. — 'Ελέγαμε για 'κεινους,
για τους Κολάους, τους κολιούς και για τους Μαν-
[δαρίνους.
- Φ. — Μάθε λοιπόν, βρέ Περικλή, ότι με κάθε τρόπο
πρέπει να συμμαχήσουμε κι' έμεις μ' αυτόν τον τόπο,
να κάμωμεν ανταλλαγήν καμπόσων παρασήμων,
κρυφών διακοινώσεων κι' έγγραφών επισήμων,
να πάρη κι' ο Κοντόσταυλος καμμιά πλατειά ταινία
και τέλος πάντων να γεννη στενή συγκοινωνία,
να πάη και ο βασιλεύς έπίσκεψη να κάνη,
να βάλη κι' ή βασίλισσα κινέζικο φουστάνι,
ν' αρχίσουμε τά Χάμ Τσιν Τσιν, Φου, Χέν, Χίν, Πίφ,
[Κρίν, Κρόσσο...
- Π. — Πάλι βλακείαις μ' αρχισες και θα σε μπαγαλώσω.
- Φ. — Έγώ φρονώ, βρέ Περικλή, σ' αυτή τή δυστυχία
είναι καλό να κάνουμε με όλους συμμαχία
και κάθε τόπος σύμμαχος και φίλος μας να γίνη,
και έτσι ν' ασφαλίσουμε για πάντα τήν ειρήνη.
Και πρώτον μόν προς τό παρόν προσφέρονται ως φίλοι
ο ήγεμών της Τύνιδος και ή 'ψηλή μας Πύλη,
ο βασιλεύς των φίλων μας 'Αβυσσινών κατόπιν,
κι' άλλοι πολλοί φιλέλληνες που μένουν 'στην Εδρώπη.
- Π. — Με όλα ταυτα που μου λές Κινέζους δέν χωνεύω
και για να κάνουν πόλεμο αυτοί δέν τό πιστεύω.
- Φ. — Δές τά τηλεγραφήματα να 'δης αν σε γελάω,
κι' αν θές να ξέρης μάλιστα έθελοντής θα πάω.
- Π. — Και ο Τρικούπης τί φρονεί και ποιός θα βοηθήση;
- Φ. — 'Εκείνος άπεφάσισε έφέτος να γλεντίση.
Και δέν τον φθάνει μοναχά τήν Ρέν που κορτετζάρει,
μά 'πήρε τό τουφέκι του κι' έπήγε για τή Βάρη.
- Π. — Συκοφανταίς αρχισες και θα σε μπαγαλώσω.
- Φ. — Βρέ άφησέ με, Περικλή, να 'στά διακοινώσω.
Ούσης όψιας της προχθές τετάρτης τήν πρωίαν
με τά τραγούδια των πουλιών και δίχως συνοδείαν
ο κύριος Πρωθυπουργός με γκέταις και ταγάρι
και με τουφέκι δίκανο έπήγαινε 'στη Βάρη.
Και μέσ 'στά δάση τά πυκνά και μέσα 'στά χωράφια
δέν κυνηγοῦσε πέρδικες, ούτε λαγούς κι' έλάφια,
μά κυνηγοῦσε, μάτια μου, λαγούς με πετραχήλια,
ως δτου άπελπίστηκε κι' έπήγε για σταφύλια.
Κι' εκεί που έκοβε κρυφά ροδίταις κι' αγγουλάτα,
ένας δραγάτης άγριος του φώναξε «Σταμάτα».
Φοβήθηκ' ο Πρωθυπουργός και όπου φύγη φύγη,
μά να! δηό χωροφύλακες 'στό δρόμο του ξανοίγει
και επειδή δέν έφερνε μαζί όπλοφορία,
εὐθὺς οί χωροφύλακες χωρίς άργοπορία
του πήρανε τό δίκανο...
- Π. — Είναι καιρός μου φαίνεται να σε χειροτονήσω.
Νά! και 'στη μύτη μιά γροθιά να τρέξη λίγο αίμα,
κι' άλλη φορά να μη μου 'πής κανένα τέτοιο ψέμμα.